

Atbildētāja: Polijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- konstatēt, ka Polijas Republika, nepieņemot normatīvos un administratīvos aktus, kas ir nepieciešami, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 11. marta Direktīvas 2002/15/EK par darba laika organizēšanu personām, kas ir autotransporta apkalpes locekļi ⁽¹⁾ prasības attiecībā uz pašnodarbinātiem autovadītājiem vai katrā ziņā nepaziņojot Komisijai par šo aktu pieņemšanu, nav izpildījusi savus šīs direktīvas 2. panta 1. punktā, kā arī 3.-7. pantā un 11. pantā paredzētos pienākumus;
- piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīva 2002/15/EK pašnodarbinātiem autovadītājiem ir piemērojama kopš 2009. gada 23. marta.

⁽¹⁾ OV L 80, 35. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2013. gada 9. aprīlī iesniedza Cour administrative d'appel de Lyon (Francija) — Maurice Leone un Blandine Leone/Garde des Sceaux, Ministre de la Justice un Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

(Lieta C-173/13)

(2013/C 171/40)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour administrative d'appel de Lyon

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājas: Maurice Leone un Blandine Leone

Atbildētājas: Garde des Sceaux, Ministre de la Justice un Caisse nationale de retraite des agents des collectivités locales

Prejudiciālie jautājumi

- 1) vai *Code des pensions civiles et militaires de retraites* L. 24. panta un R. 37. panta noteikumi, skatot tos kopā un kas grozīti ar

2004. gada 30. decembra Likumu Nr. 2004-1485 par grozījumiem 2004. gada budžetā un 2005. gada 10. maija Dekrētu Nr. 2005-449, var tikt uzskatīti par tādiem, kas paredz netiešu diskrimināciju starp vīriešiem un sievietēm Līguma par Eiropas Savienības darbību 157. panta izpratnē;

- 2) vai 2003. gada 26. decembra Dekrēta 2003-1306 par *Caisse nationale de retraites des agents des collectivités locales* nodarbināto ierēdņu pensiju shēmu 15. pants var tikt uzskatīts par tādu, kas paredz netiešu diskrimināciju starp vīriešiem un sievietēm Līguma par Eiropas Savienības darbību 157. panta izpratnē;
- 3) vai pozitīvas atbildes uz vienu no pirmajiem diviem jautājumiem gadījumā šādu netiešu diskrimināciju var pamatot ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 157. panta 4. punktu?

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2013. gada 29. janvāra spriedumu lietā T-496/10 Bank Mellat/Eiropas Savienības Padome 2013. gada 9. aprīlī iesniedza Eiropas Savienības Padome

(Lieta C-176/13 P)

(2013/C 171/41)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Eiropas Savienības Padome (pārstāvji — S. Boelaert un M. Bishop)

Pārējie lietas dalībnieki: Bank Mellat, Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas (ceturtā palāta) 2013. gada 29. janvāra spriedumu lietā T-496/10;
- pieņemt galīgo spriedumu lietā un noraidīt Bank Mellat celto prasību par apstrīdētajiem pasākumiem;
- piespriest Bank Mellat atlīdzināt izdevumus, kas Padomei radušies tiesvedībā pirmajā instancē un apelācijas instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Padome uzskata, ka Vispārējās tiesas 2013. gada 29. janvāra spriedumā lietā T-496/10 Bank Mellat/Padome ir šādas kļūdas tiesību piemērošanā:

- 1) Attiecībā uz prasības pieņemamību Vispārējā tiesa esot kļūdaini nospriedusi, ka *Bank Mellat* bija tiesības atsaukties uz pamattiesību aizsardzību un garantēšanu neatkarīgi no tā, vai to varētu uzskatīt par Irānas valsts veidojumu;
- 2) Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka atsevišķi norādītie iemesli ierobežojošu pasākumu noteikšanai *Bank Mellat* nebija pietiekami precīzi;
- 3) Vispārējā tiesa esot kļūdaini piemērojusi Padomes lietas materiāliem judikatūru par informācijas paziņošanu;
- 4) Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka norādītie iemesli ierobežojošo pasākumu noteikšanai *Bank Mellat* neatbilda iekļaušanas attiecīgajos tiesību aktos nosacījumiem un nebija pamatoti, jo:

— tā pienācīgi neņēma vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības Padomes secinājumu par to, ka *Bank Mellat* atvieglo darījumus Irānas kodolenerģijas, raķešu un aizsardzības organizācijām;

— tā neņēma vērā faktu, ka pierādījumi par *Bank Mellat* atbalstu Irānas kodolenerģijas darbībām nāk no slepena avota;

— tā kļūdaini uzskatīja, ka ar to, ka *Bank Mellat* ir sniegusi bankas pakalpojumus Irānas kodolieroču izplatīšanas darbībās iesaistītai vienībai pirms ANO Drošības padome iekļāva šo vienību (sarakstā), ir nepietiekami, lai pamatotu ierobežojošu pasākumu noteikšanu *Bank Mellat*.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2013. gada 1. februāra spriedumu lietā T-368/11 *Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS, Travetanche Injection SPRL*/Eiropas Komisija 2013. gada 16. aprīlī iesniedza *Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS, Travetanche Injection SPRL*

(Lieta C-199/13 P)

(2013/C 171/42)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: *Polyelectrolyte Producers Group, SNF SAS, Travetanche Injection SPRL* (pārstāvji — K. Van Maldegem, avocat, R. Cana, avocat)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija, Nīderlandes Karaliste

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi:

— atcelt Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-368/11; un

— atcelt Komisijas Regulu (ES) Nr. 366/2011 (turpmāk tekstā — “apstrīdētā regula”), ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1907/2006, kas attiecas uz ķīmikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (REACH), attiecībā uz XVII pielikumu (akrilamīdu) ⁽¹⁾; vai

— pakārtoti, atdot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā lemtu par apelācijas sūdzības iesniedzēju prasību atcelt tiesību aktu; un

— piespriest atbildētājam atlīdzināt visus šīs lietas tiesāšanās izdevumus (ieskaitot tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā).

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, noraidot viņu prasību atcelt apstrīdēto regulu, Vispārējā tiesa pārkāpa Kopienų tiesības. It īpaši apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi vairākas kļūdas, interpretējot faktiskos apstākļus un apelācijas sūdzības iesniedzēju situācijā piemērojamo tiesisko regulējumu. Tā rezultātā Vispārējā tiesa esot pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā, proti:

— nepareizi interpretēja Regulu Nr. 1488/94 ⁽²⁾, secinot, ka Komisija nepieļāva acīmredzamu kļūdu novērtējumā, neņemot vērā visus būtiskos faktus un apstākļus;

— nepareizi interpretēja Regulu Nr. 1488/94, secinot, ka Komisija nepieļāva acīmredzamu kļūdu novērtējumā attiecībā uz vērā ņemto datu par iedarbību izvērtēšanu;

— pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā un nepareizi interpretēja REACH, secinot, ka Komisija nepieļāva acīmredzamu kļūdu novērtējumā, pieņemot apstrīdēto regulu, pamatojoties uz informāciju, kas attiecas uz citu produktu, nekā to uz kuru attiecas apstrīdētajā regulā noteiktie ierobežojumi;

— pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka Komisija nav pārkāpusi samērīguma principu;

— pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā, nospriežot, ka Komisija nav pārkāpusi savu pienākumu izklāstīt pamatojumu; un